

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. София, 31 март 2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на осемнадесети септември през 2020 г. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
ЧЛЕНОВЕ: АНТОАНЕТА ДАНОВА
МИЛЕНА ПАНЕВА

при участието на секретаря Илияна Петкова и в присъствието на прокурора Галина Стоянова разгледа докладваното от съдия Панева наказателно дело № 391 по описа за 2020 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест на прокурор при Апелативна прокуратура – гр. Пловдив и жалба на подсъдимия Д. М. против решение № 10 от 29.01.2020 г. на състав на Пловдивския апелативен съд, постановено по ВНОХД № 527/2019 г.

В протеста е оспорена справедливостта на наложеното наказание, като се твърди, че коригирайки определеният от първостепенния съд срок на наложените на подсъдимия наказания, свързани с лишаването му от свобода и от правата по чл. 37, ал. 1, т.т. 6 и 7 НК, въззивната инстанция е пренебрегнала отегчаващите отговорността на М. обстоятелства. Поискана е отмяна на оспореното съдебно решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд с указания за увеличаване на наказанията.

С жалбата си подсъдимият се е противопоставил на материалната законосъобразност на въззивното решение, настоявайки, че възприетата от съдилищата, в т.ч. и от състава на апелативната инстанция правна квалификация е основана на ирелевантни по отношение на нея обстоятелства, а друга част от ползваните като аргумент в нейна полза съображения са основани на предположения, а не на доказани факти. Твърди се на следващо място, че противно на мнението на съдилищата, няма особености в механизма на престъплението, които да го отличават от масовия случай на престъпления от този вид. Неправилно според подсъдимия фактът на многократната повтаряемост на престъпните актове е отчетен като отегчаващо обстоятелство, тъй като този факт обосновава квалификацията на престъплението като продължавано такова. Подчертава подбудите за осъществяване на хронологически първото престъпно посегателство, свързани с желанието си да предотврати изнасянето на жилището на своя брат на публична продажба, като твърди, че те са пренебрегнати от въззивния съд. Възражава, че съдът не е коментирал изложения на вниманието му аргумент, че М. е проиграл

на хазарт присвоените средства заради желанието си да погаси предшестващи свои дългове. Претендира, че не са коментирани аргументите му, свързани с две решения на ВКС по сходни според него казуси. Отправя искане за изменяване на въззивното решение и преквалифициране на престъплението по чл. 202, ал. 2, т. 1 НК и определяне на наказанието при условията на чл. 55, ал. 1 НК, като настоява, че съдилищата от предходните инстанции са регистрирали много на брой смекчаващи отговорността обстоятелства, но не са се произнесли съобразно с тях.

В съдебното заседание пред настоящия състав представителят на Върховната касационна прокуратура пледира за отхвърляне на протеста, като не поддържа подкрепящите го доводи и направеното с него искане. Счита, че наложените наказания са правилно индивидуализирани от въззивния съд. Заявява становище, че и материалният закон е правилно приложен, поради което предлага касационната жалба на подсъдимия да бъде оставена без уважение.

Защитникът на подсъдимия поддържа подадената от М. касационна жалба, изложените в нея доводи и направените искания.

Подсъдимият заявява солидарност със становището на защитника си. Моли наложеното му наказание да бъде смекчено, като се вземе предвид направеното от него на досъдебното производство признание, както и цялостното му процесуално поведение по делото, което определя като достойно.

Настоящият състав, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на оспорения съдебен акт в рамките на правомощията си по чл. 347 НПК, установи следното:

С присъда № 30 от 31.05.2019 г., постановена по НОХД № 233/2019 г. състав на Хасковския окръжен съд е признал подсъдимия Д. М. М. за виновен в извършването на престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 НК и при условията на чл. 58а, ал. 1 НК и чл. 54 НК му е наложил наказание от девет години лишаване от свобода, търпимо при първоначален строг режим, както и лишаване от права по чл. 37, ал. 1, т. 6 и т. 7 НК за срок от по 12 години. На осн. чл. 59, ал. 1 НК съдът е приспаднал и е зачел времето, през което подсъдимият е бил задържан. Със същата присъда подс. М. е осъден да заплати в полза на Агенция „Митници“ обезщетение в размер на 464 652,24 лв. за понесени имуществени вреди от престъплението, ведно със законната лихва от датата на увреждането. С оглед изхода на делото и на осн. чл. 189, ал. 3 НПК съдът е възложил в тежест на подсъдимия заплащането на направените по воденето на делото разноски. Извършил е и разпореждане с веществените доказателства.

С оспореното по касационен ред въззивно съдебно решение присъдата е изменена, като срокът на наказанието лишаване от свобода е намален на седем години, а срокът на лишаването от права по чл. 37, т. 6 и т. 7 НК – на по десет години. В останалата ѝ част присъдата е потвърдена.

Като се има предвид, че въпросът за правилното определяне на приложимата материално-правна норма, юридически точното ѝ тълкуване и съответното ѝ прилагане е с обуславящо значение по отношение на приложимото наказание, в рамките на настоящия касационен контрол първо следва да бъде обсъдено и да получи отговор съдържащото се в касационната жалба на подсъдимия несъгласие с наказателно-правната оценка на установените факти.

Възраженията срещу материалната законосъобразност на оспореното въззивно решение са неоснователни. При приетите от въззивния съд фактически положения, установени по неоспорен от страните начин, деянията на подсъдимия, с които е осъществено престъплението, изграждат особено тежък случай на длъжностно присвояване по чл. 203, ал. 1 НК. Изложените в тази връзка съдебни аргументи носят потенциал да обяснят защо определени факти са преценени като

такива с юридическа стойност, като чрез следване на преимуществено вярна юридическа логика е аргументирана приложимостта именно на квалифицирания състав по чл. 203, ал. 1 НК.

Същината на особено тежкия случай е основана на обществената опасност, преценката за която е в две направления – по отношение на деянието и по отношение на дееца, като във всяко от тях обществената опасност трябва да е изключително висока. Тази преценка не е произволна. Тя следва да се прави спрямо един основен, базов стандарт, като какъвто би могла да служи единствено обществената опасност по основния и обикновените квалифицирани състави на същото престъпление, която трябва да е „значително надхвърлена“, за да се определи случая като особено тежък (виж К. Л., „Нови положения относно наказанията в НК на НРБ“). В това отношение може да се каже, че в правната теория и в съдебната практика съществува безпротиворечиво единство.

Законовото определение за особено тежък случай оставя впечатление, че се отдава преимуществено значение на обществената опасност на деянието, доколкото в пояснителната норма на чл. 93, т. 8 НК е поставен нарочен акцент върху настъпилите вредни последици, наред с изискването за други отегчаващи обстоятелства. Без съмнение под вредни последици законът има предвид престъпен резултат, който при длъжностното присвояване се свежда до причинената имотна щета на чуждо имущество. И в конкретния случай тя възлиза на 464 652,24 лв., като този размер, както правилно е регистрирал въззивния съд, удовлетворява критерия за особено големи размери, утвърден в съдебната практика (ТР № 1/1998 г. на ОСНК на ВКС). А фактът, че надхвърля минимума, достатъчен за прилагането на по-тежко наказуемия състав по чл. 203, ал. 1 НК повече от 7 пъти изисква съобразяване и в друго направление - като съществено завишаващ обществената опасност на извършеното, а в известен смисъл характеризиращ и личността на подсъдимия и обществената му опасност, доколкото бележи неспособност негова да контролира користта си. Поради това размерът на инкриминираната сума правилно е съобразено от съдилищата като част от комплекса обстоятелства, обосноваващи особена тежест на случая.

Макар мнозинството от въззивния състав да е отрекло доказаността на първоинстанционния съдебен извод, че с дейността на подсъдимия тежко е засегнато доверието в държавата и в нейните органи, осъществяващи дейност по разкриване и предотвратяване на престъпления, всъщност, наред с правнозащитените имуществени интереси, длъжностното присвояване всякога засяга и още един непосредствен обект - специфичните отношения по служба, в които деецът участва. В случая инкриминираното поведение подсъдимият е реализирал като служител в държавна институция, имаща висока социална ценност. А едно лице, заемайки позиция в институционалния ред на обществото, се ползва с авторитета на институцията, в която работи. За това всяко неморално или противоправно негово поведение засяга не само личния му авторитет, но и институционалния ред, на който се крепи авторитета на учреждениято, чийто служител е то. За това неприемливо е и възражението на подсъдимия срещу констатацията, че с инкриминираното негово поведение е накърнен авторитета на държавата и доверието в учрежденията, които изпълняват функциите ѝ, като коректността изисква да се отбележи, че тази констатация фигурира не във въззивния, а в първоинстанционния съдебен акт. Не убеждават в правотата си изложените в подкрепа на това възражение аргументи, че липсват доказателства за реализиран такъв ефект върху авторитета на държавата, защото случая не е добил публичност, защото не е бил коментиран от представители на обществеността, от правозащитни органи, от официални държавни институции и съответно не е

определен като такъв „с голям обществен интерес“. В тази аргументация прозира разбиране за понятието „обществен интерес“ като предизвикано внимание, обществено любопитство. Това разбиране е напълно дистанцирано от смисъла, на който навежда текстът на чл. 10 НК - на обществена потребност или в защита на правата на обществото. Решаването на практически задачи в непосредствената дейност на съда по прилагането на закона не може да бъде основано на неестествени за правото конструкции, като тази, визирана в касационната жалба на подсъдимия. Всяко престъпление е от обществен интерес и има обществена важност, доколкото променя съществуващата действителност, при това в неблагоприятна за правнозащитените интереси на обществото насока. В противен случай то не би било общественоопасно (арг. от чл. 10 НК). Засиленото обществено внимание, привлечено обикновено чрез медийното отразяване, чрез коментари в публичното пространство не е мерило за нивото на обществената значимост на един наказателно-правен казус в юридически смисъл. Но такова мерило може да бъде факта, че престъплението е извършено от лице, работещо в държавна институция с важно държавно и социално предназначение, функционирането на която е предназначено, наред с всичко останало, и да възпитава на гражданите в духа на действащото право, както и да съдейства за формирането на тяхното правно съзнание. Посланието, което изпраща към обществото поведение като инкриминираното на подсъдимия е за неефикасност на дейността на митническите разследващи органи, не формира правилно разбиране у гражданите за ролята на разследващия митнически инспектор, за неговия морал, за нравствените и професионалните негови качества, не съдейства за подобряване на доверието им в работата на тази институция и за изграждането на авторитета ѝ, а е от естество да формира мнение и убеждение относно сигурността и почтенността на държавните органи, съдейства за отслабване на доверието и уважението към тях и държавните институции, срива авторитета на тези органи, нужен им, за да налагат ефективно държавната воля чрез дейността си, поощрява нежелание за добросъвестно изпълнение на правните задължения.

С вредните последици обаче не се изчерпват характеристиките на особено тежкия случай. Второто необходимо условие, за да разкрива престъплението изключително висока обществена опасност, е наличието на „други отегчаващи обстоятелства“. Във връзка с него и предвид изложените от въззивния съд съображения е необходимо да се отбележи следното: Касае се не за всички останали отегчаващи обстоятелства, а за част от тях, такива, които кумулативно определят завишена обществена опасност на деянието и на дееца. Такива могат да бъдат, на първо място съставомерни обстоятелства, но с уговорката, че казаното важи единствено в случаите, когато конкретното им проявление позволява това, т.е. когато то надхвърля необходимото за правната квалификация и има значение и на отегчаващ фактор с отражение върху степента на обществена опасност на извършеното и на извършителя. На второ място, такива могат да са и обстоятелства, които са несъставомерни, но са непосредствено обусловени от съответния престъпен състав и характеристиките на обективната и на субективната негова страна.

В настоящия случай преценката за тези обстоятелства е преимуществено качествено извършена от мнозинството от състава на апелативната инстанция, като по същество са съобразени фактическите особености, проявени чрез: продължителността на инкриминирания период и многократната повтаряемост в този период на престъпните посегателства; факта, че предмет на престъплението са парични суми, представляващи веществени доказателства по няколко неприключили наказателни производства и неблагоприятният ефект, който липсата

им оказва върху самото разследване; заемащото от подсъдимия служебно положение, което въздига зачитането на върховенството на правото в основен принцип и стандарт в работата и е свързано с изискване за висок личен морал, отговорност и безкористност при осъществяването на служебната дейност, заради сериозното нейно значение за общественото развитие; механизма на реализиране на престъплението и неговото прикриване, включващи и прояви с характеристиките на документни престъпления и проявените при това находчивост, изобретателност, комбинативност и упоритост; осъщественото нерегламентирано въздействие върху свид. Н., което в отделни свои прояви също е нарушавало наказателно-правни забрани; изключително користните подбуди за извършеното.

Несподелими са възраженията срещу подхода на въззивния съд по ползване на доказателствата относно механизма на престъплението при оценката на степента на обществената му опасност. Вън от съмнение е, че всяко престъпление има своя операциона страна, но тя е различна дори и при едни и същи по вид престъпления, като особеностите ѝ имат значение за определяне степента на обществена опасност на извършеното, както и на самия извършител. За това преценката за особеностите на механизма на изпълнение на престъплението и за неговото влияние върху тежестта на извършеното е конкретна, като трябва да се прави във всеки отделен случай и съобразно с неговите специфики. А в конкретния казус своеобразието на начина, по който подсъдимият си е осигурил постоянен достъп до издетите по трите наказателни производства парични суми, като в нарушение на чл. 110, ал. 5 НПК след изземването им не ги е предал за пазене в търговска банка, а ги е оставил в общо помещение за съхраняване на веществени доказателства и впоследствие се е възползвал от липсата на видео- или друг контрол върху достъпа до това помещение, както и грубият, арогантен и в редица свои аспекти нарушаващ и други наказателно-правни забрани начин на прикриване на присвоителните актове представляват съществени характеристики на престъпната му дейност, като определят нейния мащаб, равнището на нейната подготовка и организираност и в крайна сметка бележат обществената опасност както на извършеното, така и на личността на подсъдимия. Механизмът на извършване и на прикриване на присвоителните актове разкриват личностни черти на подсъдимия като дързост, изобретателност, комбинативност, които поставени в престъпния контекст и ведно с проявената от него безскрупулност определят личността му като такава с изключително висока обществена опасност. Ето защо неприемливо е възражението, че настоящият случай няма съществени специфики, доколкото „всяко престъпление е свързано с подготовка, механизъм на изпълнение и със старание да се прикрият следите от него“. Реалността на оценката на актовете по извършване и прикриване на присвоителната дейност изисква не просто регистриране на наличието на такива актове, а изследване и съобразяване на тяхното съдържание. Това именно е сторил въззивния съд и с основание е отчел като завишаващ в изключителна степен обществената опасност на престъплението и на личността на подсъдимия комплексът от особени обстоятелства по делото: факта на облепване на опаковките, в които са били съхранявани инкриминираните суми като веществени доказателства по наказателни дела с предварително подготвени лепенки, носещи подписите на поемните лица и след като в съответните опаковки е поставял предварително подготвени като размер и в обем, наподобяващ този на отнетите банкноти хартии; положените от подсъдимия усилия за създаване на впечатление, че инкриминираните суми след изземването им от съответните лица ще бъдат съхранявани и че се съхраняват в банка, посочвайки в заключително постановление по ДП № 1000-127/2016 г., че веществените

доказателства - турски лири са на съхранение в банкова касета в /банка/-клон /населено място/; съставяйки служебни бележки, с които иска достъп до банков сейф от своя ръководител и придавайки им вид, че са заведени във входящите регистри на Митница-/населено място/, поставяйки им недействителни входящи номера; вписвайки в заключителното мнение по ДП № 1000-127/2016 г., че иззетата по делото парична сума е на съхранение в банкова касета; осъщественото нерегламентирано въздействие върху свид. Н.; фактът, че последната част от инкриминираната сума - 35 000 турски лири, иззети по ДП № 1000-127/2016 г. е присвоил, когато вече е знаел, че е поискано и е разпоредено цялата сума по това наказателно производство да бъде върната на свид. Н.. А що се касае до подготвения от подсъдимия приемо-предавателен протокол, предназначен да прикрие присвояването на сумата по ДП № 1000-127/2016 г., това, че не се е стигнало до подписването му от свид. Н. поради разкриването на престъпната дейност на подсъдимия, не обезличава факта на създаването на този протокол. Напротив, този факт, в съчетание с доказателствата за упражненото от подсъдимия нерегламентирано въздействие над Н., първоначално чрез манипулирането му, а след това с отправяне към него първо на молби, а след това и на заплахи, в съчетание с факта, че всичко това е било последвано от присвояване на остатъка от 35 000 турски лири от иззетата по посоченото наказателно производство сума са факти, характеризиращи поведението на подсъдимия като дръзко и нагло и внасят високо укорителни качества към личностната негова характеристика и служат като основания за определяне на нивото на личната му обществена опасност като сериозно завишена.

Що се касае до продължителността на инкриминираната дейност и многократната повтаряемост на престъпните посегателства, правилно те са отчетени от страна на мнозинството на въззивния съдебен състав като част от комплекса отегчаващи обстоятелства, значими за преценката на случая като особено тежък. Направените в тази връзка възражения с жалбата на подсъдимия са непротивопоставими на възприетия съдебен подход, тъй като за определяне на престъплението като продължавано е достатъчно наличието на два престъпни акта с характеристиките по чл. 26, ал. 1 НК, а в случая е реализирана поредица от такива актове, чиято численост надхвърля това минимално необходимо съдържание, като е реализирана в продължение на период от почти година и половина. Тези обстоятелства са с ролята на отегчаващи такива и правилно са послужили за преценката на случая като особено тежък.

Подбудите на подсъдимия не само не са игнорирани от въззивния съд. Напротив, проблема, свързан с тях е подробно коментиран във въззивното решение, като съдебната аргументация е обхванала всички доводи и възражения на защитата в тази връзка, направени при въззивното разглеждане на делото. Идентифицирането на причините за присвоителните актове е извършено обективно и точно. В мотивацията на подсъдимия са включени фактори с различен произход, каквито са изтъкнати в касационната жалба, но нито един от тях не е свързан със задоволяване на непосредствени нужди, напр. от храна или за провеждане на лечение, а е насочен към задоволяване на користни стремежи и формирани псевдопотребности. Поради това фактът, че част от инкриминираната сума е присвоил, за да предотврати изнасяне на жилището на брат си на публична продажба и още по-малко факта на залагането на част от присвоените пари в хазартни игри „заради желанието си да възстанови присвоените преди това суми“ не са способни да смекчат правния укор към извършеното. Правилно в тази връзка въззивният съд е отбелязал, че подсъдимият сам се е поставил в сложните житейски ситуации, воден от стремежа си към охолан живот и страст към хазарта.

Комплексът от тези обстоятелства определя особена тежест на случая и обосновава квалифицирането му именно по чл. 203, ал. 1 НК.

Що се касае до това, че през последните години на военната му служба подсъдимият е вземал от свои колеги пари в заем и впоследствие не ги е връщал, както и това, че негови колеги са ставали поръчители по негови банкови задължения и са ги погасявали, както и това, че е злоупотребявал със служебното си положение пред служители на банкови институции, тези обстоятелства действително нямат отношение към обстоятелствата на престъплението, които определят квалификацията по чл. 203, ал. 1 НК, както правилно е регистрирано в касационната жалба, а единствено значими са при отмерването на приложимото наказание в рамките на особената тежест на случая.

Това, че през 2017 г. подсъдимият не е издържал изследване за професионална и психическа пригодност в Агенция „Митници“ и че не поддържа отношения с бившето си семейство и не се грижи за сина си, който страда от рядко заболяване не са послужили на въззивния съд нито за преценката му относно правилността на правното квалифициране на фактите, нито при проверката на справедливостта на наложеното от първостепенния съд наказание, поради което всички възражения на подсъдимия, свързани с тях са безпричинни.

Липсва претендираната от страните необходимост от намеса по отношение на коригирания с въззивната намеса размер на всяко от кумулативно наложените на подсъдимия наказания. Удовлетворяването на която и да е от предложените от страните опции в тази връзка не би било в интерес на справедливостта.

Доколкото дейността по правно квалифициране на деянието/деянията е самостоятелна и отделна от тази по определяне на наказанието, не би могло едно и също обстоятелство или едно и също влияние на дадено обстоятелство да бъде ползвано и в двете направления. За това преобладаващата част от аргументите, с които прокурорът е оспорил справедливостта на наказанията са неприемливи, доколкото са свързани с обстоятелства, значими за правилното определяне на правната квалификация, а именно: накърненото с престъплението добро име на институцията, в която подсъдимият е работел в инкриминирания период; компрометирането на разследването по наказателните дела с присвояването на изетите по тях като веществени доказателства парични суми; нарушаването на изискването на чл. 131 НПК от страна на подсъдимия и деянията, извършени от него с характеристиките на документни престъпления, ориентирани към прикриване на присвояването; упражненото от подсъдимия давление над свид. Н.; вземането на последната част от инкриминирана сума след като е бил уведомен от свид. Д., че трябва да подготви изетите по съответното наказателно производство пари за връщането им на свид. Н. и последващото им изразходване за залози на хазарт.

Преценявайки, че заслуженото с престъпното поведение на подсъдимия наказание следва да бъде определено над законоустановения минимум, въззивният съд не е изложил основанията за тази преценка. Но както бе посочено по-горе аргумент в тази насока биха могли да бъдат естеството и тежестта на обстоятелства, като това, че преди да напусне армията той е вземал парични кредити от свои колеги и впоследствие не ги е връщал и че е злоупотребявал със служебното си положение пред служители на банкови институции. За това неоснователно е възражението на прокурора, че тези обстоятелства не са съобразени при решаването на делото. Прочитът на съдебните мотиви показва, че те не са убягнали от вниманието на въззивния съд, но неправилно са класифицирани от него към обуславящите особена тежест на случая.

Невъзможността за налагане на едната от кумулативно предвидените в чл. 203 НК санкции – конфискацията не е фактор за увеличаване размера на другите, както практически се настоява с протеста, доколкото не може да се отнесе към никое от обстоятелствата по чл. 54 НК.

Неприемливи са и аргументите, с които прокурорът е оспорил стойността и значението на направеното от подсъдимия разкаяние за справедливото отмерване на приложимото наказание. Точен измерител на степента и на искреността на разкаянието не би могло да има. Безспорно е, че последващи действия по смекчаване на последиците от престъплението би могло да бъдат интерпретирани като признаване на грешката на извършеното и резултат на изпитвано съжаление за него. Но като се има предвид, че разкаянието е чувство, преживяване на лицето липсата на такива негови действия, която може да бъде обусловена и от външни за субективните му желания му фактори, не може да е индикатор за отсъствие на действително преживяно от него съжаление за извършеното, за липсващо осъзнаване на факторите, довели до престъплението, за неосмисляне на необходимостта от промяна на нагласите и поведението в социално и правно приемлива насока и липса на желание и готовност за нея. Всъщност протестиралият прокурор не е идентифицирал по обективен начин отсъствие на конструктивна промяна в съзнанието на подсъдимия, като е факт дефицита на ангажирани по делото доказателства за продължаващо социално и правно неприемливо негово поведение и след извършването на престъплението. При липсата на обективни факти, които да опровергават искреността на направеното от подсъдимия разкаяние и да покажат липса на мотивация у него за положителна промяна, всяко разсъждение, с което се оспорва изказаното от него съжаление за извършеното е лична интерпретация на поведението му, която не може да послужи при решаването на въпросите по делото. От друга страна, предложената с протеста логика е неприемлива и защото по същество отрича възпитателната роля на самото наказателно производство и възможността за съществуване на ефективни умения на дееца за мислене, а наред с това по същество означава, че при престъпленията с необратим резултат разкаяние у дееца е немислимо. Възможността процесът на формиране на социално приемливи нагласи у извършилия престъпление преди започване изпълнението на наказанието не би могло да се отрече априори при липсата на обективни данни в друга насока, съответно не би могло да се отрече и по отношение на подсъдимия. За това, като е отчел при индивидуализацията на наказанието и изказаното от подсъдимия съжаление за извършеното въззивният съд не е предположил несправедливото му санкциониране.

Не може да бъде удовлетворено и искането на подсъдимия за коригиране на наложеното му лишаване от свобода чрез намаляване на срока на това наказание съобразно с правилото на чл. 55, ал. 1 НК. Това правило изисква наличие на многобройни или изключителни смекчавачи отговорността обстоятелства, а никое от констатираните от въззивния съд такива обстоятелства не е изключително по характера си, нито всички те, взети заедно е възможно да се определят като многобройни по смисъла на посочената разпоредба. Невярно се твърди от подсъдимия, че въззивният съд не е отговорил на възраженията му, основани на две, конкретно посочени от него решения на касационната инстанция. Тези възражения са подробно обсъдени във въззивното решение (стр. 19 от него), като настоящата инстанция може единствено да изрази подкрепата си в тяхна полза.

Поради изложеното не е допусната явна несправедливост при определянето на коригираното с въззивната намеса наказание, нито е нарушен законът с прилагане на правилото на чл. 58а, ал. 1 вр. чл. 54 НК, вместо това по чл. 58а вр. чл. 55, ал. 1, НК.

Водим от изложеното и на осн. чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 10 от 29.01.2020 г. на Пловдивския апелативен съд, постановено по ВНОХД № 527/2019 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.